

F

17 407

2

ქეჩუცია

კრანელი

ტერენტი გრანელი

საქართველოს
საბჭოთაო
საბჭოთაო

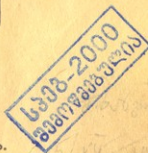
სულიდან საფლავები

ტფილისი.
სახელმწიფო სტამბა.
1922 წ.

ტერენტი გრანელი მოღის
სისხლიან სამარიდან:
იქნებ ის იყო მკრისტე
მორად მოსული...

სულიდან
საფლავები

თფილისი, 1922 წ.
სახელმწიფო სტამბა.

ტირილი სინანულის ხაჯავთან

მწუხარება ნაკეცი გაზაფხულზე დაგეძებს,
შენს უმანკო ბაგეზე დაბინავდენ ლოცვები.
საოცრების ლანდები შენ წინ გლოვას ანთებენ,
როგორც ბრილიანტები საიდუმლო ოცნებით.

შუალამის ვედრება სამრეკლოსთან ბერდება,
მოგონება ფითრდება სინანულის ფარდებში.
სღრნელება ვილასი დაეცემა სილაზე,
როგორც ლურჯი სინაზე დაიკივლებს ვარდებში.

აკანკალდა არმაზი სერაფიმის ნარმაზე,
მოსვენებას არ მაძლევს კვირეების გუგუნო.
ძლივს გადურჩი ამ აპრილს, ვერ ვასრულებ დანაპირს,
ჩვენს ცხოვრებას თანაბარს შთანთქავს ღამე უკუნო.

განშორების სათებში ჩაქრებიან სანთლები,
დაო, მომელანდები ვით კუბოში მწოლარე.
სასაფლაოს ლოდებთან ჩამოცვივდენ ფოთლები,
მზეო არ გელოდები მე ფარულად მითროლვარე.

როცა ქარი იწყება ვადვიქცევი ფაქრებად,
ღედა ხშირად მიწყურება რომ ვერ ვდგები ალაგში.
მესმის ხმა როიალის ვით ფოთლების შრიალი.
მიყვარს მე ხეტიალი შეშლილივით ქალაქში.

მწუხარება ნაკეცი გაზაფხულზე დაგეძებს,
შენს უმანკო ბაგეზე დაბინავდენ ლოცვები.

უიგალო დაგრუნება

რა გულმოკლული მივალ ოთახში,
ო, რანაირი ბინაზე მივალ.
დღესაც მწუხარე ვიყავი ბაღში,
ეხლა ქარია მახსოვარ, მცვივა.

მივალ, დამხვდება მკვდარი ქალივით
ჩემი ლოგინი მუდამ სოველი.
მე მოვალ მალე ღამე ნალევი,
როგორც თვალეები ცრემლის მთოველი.

მიდის ფარული ეს გამწარება,
ვეძებ თანამგრძნობ მეგობრის ხელებს.
ჩემს გულისწყრომას, ჩემს აღსარებას,
მე ვეუბნები: ოთახს, სიბნელეს.

გაივლის ღამე სამარე სულის,
ო, მიხარია ეს გათენება,
და გავალ მზეზე მე მოქანცული,
როგორც სიზმარი და მოჩვენება.

კვირის შუადღე.

თეთრი შუადღე ბრინჯაოს ჯვრებით,
ყრუ სასაფლაო და მღუმარება.
უცნობი თვალი, ო, ჯავრით ვთვრები,
ირღვევა ფიქრი, სღუმს მწუხარება.

კვირის წირვები ქრებიან შხამით,
დღის ზიარება ხატებს დანებდა.
მამის საფლავი, ტირილი ღამით,
სისხლი აბელის, გლოვა დანებთან.

კვირის აისი ლანდებში ახვევს
დამსხვრეულ კუბოს ყვითელი ფერით.
ისევ წამება, და ავი სახე.
წამილებს ზარით მე ნოემბერი.

სამრეკლო ანთებს ღრმა პანაშვილებს,
კვირის ხმაურში კვდება ქუჩები.
ო, ეს საღამო თითქოს მამშვილებს,
მაგრამ ხვალ გლოვას ვერ გადურჩები.

თეთრი შუადღე ბრინჯაოს ჯვრებით,
ყრუ სასაფლაო და მღუმარება.
უცნობი თვალი, ო, ჯავრით ვთვრები,
ირღვევა ფიქრი, სღუმს მწუხარება...

25
შაშლილი სრამლავი

ეს ვედრება შიშველი—
მეუცხოვა მე გვიან.
ლამე ვნებით შეშლილი
ყელზე გადამეხვია.

თეთრი შუქი ინთება,
ჩემი სულის და ვარდის.
ო, ტირილი მინდება,
შენთან უბმოდ დავარდნილს.

მე თანდათან ვჭითლდები
და ჩემი თმაც ძირს ცვივა.
დაო, ნუ შეწყუბდები,
თუ წამების ღირსი ვარ.

ჩუმათ ძინავს გულს ტყეში
სევდის ლურჯი ოდებით.
და თბილისის კუთხეში
სადმე ლამით მოვკვდები.

მოგონების ქსელი

იელვებს ძველი ლოცვების გროვა,
აპრილის დამლევს მოვიქანცები.
იქნება ისევ უცნობი გლოვა,
და შორეული ნიუანსები.

გავყვები ბედის სევდიან რკალებს,
გაჩნდება უცებ სიფითრე მწველი.
და ფოთოლივით სულში კანკალებს
მოგონებების ცისფერი ქსელი...

ცისფერი სიმორე.

მიდის ფერწასული დღე, ღამე მომიახლოვდა,
ღამე მომიახლოვდა შავი და საშინელი.

სინანული გაივლის მოგონების მალლობთან,
და მოვა მწუხარება ჩემი ლურჯი ფრინველი.

ეს გუგუნე მუსიკის როცა მე მიხარია,
თან ტირილი მინდება და მკლავებზე ტრაური.
ჩემი მოპირდაპირე უხილავი ქარია,
და თვალებში გაისმის ღამეების ხმაური.

მე ყოველთვის ასე ვარ, და არავინ არ იცის,
ბოროტება მიცქერის, როგორც შავი ყორანი.
მე ისევ შენატრება სურნელება მაისის,
და ზაფხულის დღეები ტკბილი მოსაგონარი.

ქვევით საფლავებია და ზევიდან ფიქრები
(ალბად გენიოსი ვარ, და ცისფერი სიმორე).
დაო, ასე მგონია, ბედნიერი ვიქნები,
სადმე ახლოს თბილისთან თუ სამარე ვიშოვე

სულის მკრთალი ლანდები შენს გარშემო ივლიან,
წვიმიანი წამოვა რიცხვი აუტანელი.

ბედის კარი, ძვირფასო, ისევ დაკეტილია,
საოცრება მუდამ გელის შენ ტერენტი გრანელი.

მიდის ფერწასული დღე, ღამე მომიახლოვდა,
ღამე მომიახლოვდა შავი და საშინელი.

სინანული გაივლის მოგონების მალლობთან,
და მოვა მწუხარება ჩემი ლურჯი ფრინველი.

ზამთარის გარეული

სალამო, — კანკალი სინათლის,
ირგვლივ დაწოლილი ნისლი.
ფარული წამების ლანდი,
პოეტის ცრემლი და სისხლი.

არ არის ტირილის გარდა
სულისთვის ნუგეში სრული.
შეირბა სიმწარის ფარდა,
და ტყეში გაფრინდა გული.

გაიხსნა ვედრების რკალი,
(ზამთარი სიცოცხლეს მართმევს).
ქალაქის ფერმკრთალი ქალი
სარკესთან შეკრთება საღმე.

დავტოვე სურვილი ბევრი.
(ქარია და ზარი კივის.)
ციმციმებს სიკვდილის ფერი,
დაეშვა ღღეები ცივი.

სალამო, — კანკალი სანათლის,
ირგვლივ დაწოლილი ნისლი.
ფარული წამების ლანდი,
პოეტის ცრემლი და სისხლი...

რკალიდან: კვირის წირვები

თეთრი ხაზებით დავეწევი სასტიკ ზმანებას,
დაისვენებენ ქიშერებზე ჩემა ცოდვები.
შენს მიმქრალ სახეს შემოდგომა მე არ მანებებს,
და აქ თბილისში თვით მათხოვარს შევეცოდები.

მე ეს შუადღე გამოაცებს თავის ლოცვებით,
ცოდვის ტაძარში გადავითვლი ფიქრებს გაძარცულს.
წვიმის ლანდებში ვიძალები ღამის ოცნებით,
ო, ეს წუთები მე მაგონებს ტარილს გარდასულს.

ანთებულ გრძნობით ავაკივლებ ცრემლებს თვალებში,
როცა საშინლად გამაშავებს მთვარის სინესტე.
მეტად მწვავეა ეს ქვეყანა ღამის რკალებში,
და ჩემი ლექსი ყაჩაღების ცრუ მანიჭესტი,

კვირის წირვებში ცოდვილ ტაძრებს ასწევენ შკვდრები,
თავის წამება სამრეკლოზე მარტო მე ეინდა.
ო, ვაყრი მუხლებს სინანულით შენ გვედრები,
მე გაჭირვებულს და საცოდავს ღმერთო შემინდე...

ხსოვნის სიმაღლა

ღამშიმდა ბედი, ხსოვნის ტარება,
არ მოსჩანს თეთრი მზე ლანდემინის.
და სიზმარივით თვალს ეფარება,
თბილისი, ცრემლი, დღე რამდენიმე.

ო, გაქრა ლოცვის ფარული სფერო,
და ვურიგდები სიკვდილზე ზამთარს.
მოვიდა რიცხვი საბედისწერო.
და სულის ირგვლივ უცებ დაღამდა.

ახლოს არ დარჩა ვარდი არც ერთი,
და გლოვა კრთოდა ბედის წყაროდან.
ჩამქრალ თვალეზით ნუგეშს ვეძებდი,
ვეძებდი ნუგეშს და მიხაროდა...

25
ღამე თვალგუი.

მიტოვებული ბაღი კიოდა,
დაქროდა ღურჯი სურნელი კვირის.
კვამლია, მსხვერპლის საიჭიოდან,
და სადღაც ქალი სიზმარში ტირის.

სული ვერ უძლებს ღამის ნაპრალებს,
ო, სიბნელეა და გულგრილობა.
კრულვა ჩემს ოთახს, კრულვა ჩემს თვალებს,
თვალებს, რომელთაც სწვავს უძილობა...

საოცრების წარსული ეშაფოტზე ასული,
ჩქარი და მოქანცული სიკვდილს არ ვენანები,
ვარდისფერი ოცნება ქარზე შეიმოსება,
და იწვევს გაოცებას შორეული აღები.

მოგელოდა შენ გზები როგორც ანგელოზები,
და უმანკო ლოცვები კვირის ფრთებზე ატირდა.
როგორც ლურჯი პარიკებს დაჰე ფიქრებს არიგებს.
და ყორნებმა დარეკეს ბაბილონის ნაპირთან.

გადავყევი ამ მიზანს, და ვედრებას ღამისას,
ო, უფალი დამიცავს კვირების კეცაზე.
ნუგეშს რომ ვეზიარო შენთან ვარჩევ სიარულს,
სული ერთვას სიბარულს, როიალის კენესაზე.

დავრჩი ბედის კუთხეში, ბრბო მიიქპერის უბეში,
მოვა ქალის ნუგეში საიდუმლო ქნარებით.
მირაეების კრებული არის გათეთრებული
და მე გათეთრებული შენსკენ მივექანები.

მიპყრობს ავი ზმანება, თვალი ცრემლებს დანებდა,
თავს იკლავენ ზარებთან ყვაკილების სერია.
ვხედავ უკხო დაბაზებს და სიბნელე ძაბრაზებს,
რატომ მე არ მაჟასებს თარსი პერიფერია.

მოგელოდა შენ გზები როგორც ანგელოზები.
და უმანკო ლოცვები კვირის ფრთებზე ატირდა.
როგორც ლურჯი პარიკებს დაჰე ფიქრებს არიგებს,
და ყორნებმა დარეკეს ბაბილონის ნაპირთან...

ნისლიანი გული

მფარველი ლანდი მაშინ არ მყავდა,
ეხლა შენსავით მეც ვიმოსები.
და სევდის ბალში ისევ აყვავდა
იები, ვარდი, და მიმოზები.

უზრუნველობა და სიხარული
კოდვილმა ბედმა მე არ მალირსა.
მე ვარ უცნობი, მე ვარ ფარული,
და ანგელოზი თეთრი ბალისა.

ეს ჩემი ბედი ეხლა ამაღლდა:
ვით შუალამის თეთრი ლოცვები.
და სევდის ბალში ისევ აყვავდა,
იები, ვარდი, და მიმოზები.

ლექსიანი გედის.

ეს შუალამე მკრთალი
დამეცა როგორც ქორი.
არ სჩანს მფარველი თვალი,
ირგვლივ გზებია შორი.

ზამთრის ვედრება მწარე,
ჩამქრალ ვარდებთან გმინავს.
გარეთ იკივლებს ზარი,
ლამე ჩაუვლის შინას.
არის ცისფერი თოვლი,
თეური ლოცვების გაღმა.
სული-ფარულით ფართოღვით,
მისდევს სიზმრების დაღმართს.

ისმის ძახილი წვიმის,
~~ბნელი მთების ახლო~~
მივალ, — ვეძლევი ღიმილს,
თან სიციცხლეზე ვნაღლობ.

მღალავს სხეული სუსტი,
და მძიმე ხსოვნა შამის.
შორეულ იღბალს ვუცდი
როგორც უმზერ ამინდს...

მე და გაფითრება.

შუალამე ჩამოეშვა... ხატების წინ ხელაპყრობილი ვსდგევართ
მე და გაფითრება.

სადღაც შორს ბნელი თვალებით ვაშჩნევ:
თეთრ უდაბნოში სანთელივით რომ კრთის
ჩემი მწუხარე დის ცისფერი ლანდი.

არ ვიცი:

შეიძლება ჩემი მწუხარების მიზეზი
უბილავი ბაღების სილურჯე იყოს...
ღამის უფსკრული იხსნება.
უნდა გათენდეს.

ხატების წინ ისევ ხელაპყრობილი ვართ
მე და გაფითრება.

და ჩემი მწუხარე დის ცისფერი ლანდი
ისევ ღამის შუქივით ელავს თეთრ უდაბნოზე...

ვედრება უვალთან

ვერ გავარდვიე ბოროტების შავი რკალები,
მუდამ თან დამდევეს მე უსაზღვრო მოწყენილობა,
მოვა საღამო, და ოცნებით დავიღალევი,
სულს უხარია თეთრი ღამე და უძილობა.

ჩემი ცხოვრება უცნაური ქრება ცრემლებით,
არავინ არ მკავს, არსაიდან შევლას არ ველი.
ო, ჩემს გარშემო მკვლელებია და გამცემლები,
უფალი იყოს ამ ქალაქში ჩემი მფარველი...

მკრთალი სიუჟეტი.

შევგრემან სახეს აცისკროვნებს ლურჯი გაროზი.
თეთრი ხალათი ნაზ ბროლის ყელს მეტად უხდება.
ღრუბლიან ავდარს გადალაბავს წმინდა ტაროსი,
და ჩვენს გარშემო ყვავილები აფირუზდება.

მკრთალი ლანდები ცის სივრცეში ათამაშდება,
ნელ ცეცხლის ალით იფერფლება ანგელოზები.
ჩემი იმედი სამუდამოთ რომ დამარცხდება,
ფით მონაზონი შავ ძაძვებით შევიმოსები.

თეთრი ვარსკვლავი კაბადონზე რომ გამოჩნდება,
შისი სხივები მსურს შევკონო ბრილიანტებად.
თვარიან ლამის ჩუპი დილა რომ გათენდება,
ჩემი ოცნება დაიმსხვრევა მრავალ ლანდებად.

უცნობი ლანდი.

ცხოვრობდა იგი მთრთოლოვარე, ცივი,
და ბედისაგან შეწუხებული.
თითქოს საექვს კურდი კაცივით,
უყვარდა ლამის შავი ხვეული.

ის დადიოდა უცნობი სფინქსი,
და გაოცებით უმზერდა სანთელს.
ის დადიოდა უცნობი სფინქსი,
და მწუხარების სნეული ლანდი.

// უნდოდა შველა, და სწუხდა დღისით,
სწამდა თბილისი უდაბნო დარდის.
ასეთი იყო იღბალი მისი,
დღესაც ასეთი მოკლული დადის...

ჭლაქიან სამრეკლოს

ზამთრის დღეები, ყრუ სიციფე, და პროცესია,
 ნელი სურვილი, შუალამის თეთრი გოდება.
 ჩემი სავანე უდაბნოა, და შეცოდება,
 ვერ გაგექცევი მზერა მოღლილს და მიზეზიანს.

ზარების რეკა წერტილებით შამომესია,
 უიბლო ყოფნის სინანული სულში გროვდება.
 საქართველოში მხოლოდ შენ ერთს თუ გაგონდება,
 გაბრწყინებული ჩემი სახე ვით ეკლესია.

ის, ჩემი სული უერთდება ქალაქს მტვერიანს.

დავიკარგები როგორც მამის ძველი ნისია.

როცა იელვებს კვირები და ისტერია.

მე შენატრება ღამეები, ძილი მეფური,

რომ სულში ირგვლივ ბოროტების შავი ნისლია,

და ჩემი ტანი ცოდვებისგან დამქიმებული..

ფარული ვედრება.

სევდიან სარკეში და უცხო ლამიდან,
სანთლებათ მისღევენ ყვავები ამ აპრილს.
პოეტს გარინდებულს როგორც პირამიდა,
ზარების ტირილში გრიგალი გამაფრენს.

გუმბათებს აკივლებს ხატების ანთება,
ჰაერში ირხივა ფრთები ანგელოზების.
სამრეკლოს წუხილი რომ გაიფანტება,
ტაძარში შევდივარ მწუხარე ლოცვებით.

ჩემს ცოდვილ სავანეს ქაოსი ეღება,
თითქოს ვარ სიზმარში და ირგვლივ ქვებია,
კლექიან ფერებით ბალებში თინდება,
ჩემს ვიწრო ოთახში წამები ქრებიან.

ჯვარებთან გაივლის ფარული ვედრება,
წირვებით წამილებს წამების მწვერვალი.
ვარდისფერ სარკეში სურვილი ბერდება,
მოვარესთან ჩამოწვა უვნებო ფერვალი.

მე ჩუმი მივყვები ლანდების ასეულს.
ლამე უდაბნოა, ვნება კოშმარია.
ქუჩაში მცხოვრებს, და სახლიდან გაქცეულს,
შემინდე, შემინდე, წმინდაო მარიამ...

სულის ცაყხლი.

დილის საყვირი, და ქარხნების ნელი გრიალი,
ქალაქის ცეცხლი. დაისრული დროშა წითელი.
ბნელ შუალამეს აკრობს შუქი მოხეტიალე,
ო, საუკუნე წითელია და მიმზიდველი.

სისხლის მდინარე, დაბინდული მთები და შარა,
დამწვარ ტყვიების სურნელება და განსაცდელი.
ო, განახლების ქარიშხალმა ფრთები გაშალა,
კრთის ნანგრევებზე აღმაფრენა როგორც სანთელი.

ქალაქის კვამლი, მღელვარება, ღამის ალები,
და შორეული რაინდების უმწეო შფოთი.
სამარადისო მწუხარება მოკლულ თვალების,
და ჩემი სული ამართული ვით ეშაფოტო.

სონატი დარინაძვალს

მამის საფლავთან აგატირებს ტკბილი წარსული,
სპეტაკ ცრემლებში დაეხვევი როგორც ბაწარი.
გიყვარს ლოცვებში წაღენჯიხის ძველი ტაძარი,
წვიმიან დღეში სასაფლაოს წყრომით გარს უვლი,

კეთროვანებას რელიგია შენში ასრულებს.
მარად საყდარში იარები გრძელ მარაში,
ცივ სახარებას წაგიკითხავს მღვდელი ლაზარე,
და ისევ ნღობით უერთდები ცოღვილ ავსულებს.

მწუხრის წირვებში აინთები როგორც კანდილი,
გტანჯავს სიავე ფერწასული მთვარის ანთება,
და შენს კალთებზე ჩუმათ იწვის კორიანტელი.

გარს გახვევია მწუხარება გლოვას ბანტიბად,
ოქროს ხატებში მონაზონი ძველ მონებს სტირი.
და კვლავ გელათის გესიზმრება შენ მონასტერი...

მისალმება ზამთრისადმი

იგი რაც მწამდა ჩემთან ციმციმებს,
სალამი ზამთარს,
სიკვდილს, სიცივეს.

მთვარე და ნამი,
ორი ლანდია მოგონებების,
უძილო ღამის ცისფერ განთიადს მე ვეგებები.

წვიმები წივის,
მშვიდობით, გმადლობ.
ოთახი ცივი და უსინათლო.

ვიცი რომ ვსცდები,
მე დეტაებრივი.
მოსჩანან მთები
საფლავებივით.

დამეძებს გარეთ
ვერ მოვიცილე,
სალამი ქარებს,
სიკვდილს, სიცივეს...

Marguerite.

შენ მიდიოდი ნისლიან გზაზე,
და კანკალებდა რტოები ვაზის.
გველივით გდევდა ცრემლებას ზღვაზე,
მკვდარი დღეების ცისფერი ხაზი

ეს იყო დარდი, სულის დაღალვა,
და სისხლიანი ბედი ქრისტესი.
კოდვილ დასავით მიგაჩნდა აღზად
სიჩუმე თეთრი და უწმინდესი.

გესმოდა ზარის ხმა უდაბნოდან,
და გაწვალებდა თოვლი და ქარი.
ძველი დღეები შენ წინ ჩნდებოდა,
როგორც ლანდები ლურჯი სიზმარის...

განშორების ლოდები.

ათოვლილი სავანე,
თან სურვილი გვიანი.
ჩიება ოდნავ დასანანი,
ეს დღეები მზიანი.

მალე გავა ზამთარი,
მგონი ვნახავ გაზაფხულს.
ღამე სწოვს როგორც აფთარი,
სულს, ლექსებში დამარბულს.

და სიზმრების შორევი,
ჩემთან მოდის გოდებით.
მძიპეა განშორების
თოვლიანი ლოდები...

სოფლის სიძუება

შორს მიმაჯანებდა მე სულის სიჩქარე,
და ვგრძნობდი თვალეებში რომ ცრემლი ყვაოდა.
გზა იყო უცნობი გავალე კიშკარი,
და კენესა მომესმა მე სასაფლაოდან.

სიჩუმეს ფანტავდა ფურცლები სიმიინდის.
მოსჩანდა სამრეკლო და ლურჯი გორები.
ჩემს ფექრებს თან სდევდა ლოცვები საწმიინდის,
და ზარებს ვუსმენდი მე განმეორებით...

ს ი შ ო რ ე

კანონი ჟიჟი

სალამო სთვლემდა მწუხარების ლურჯი რკალებით,
და მეც ვწუხდი სიშორეს.

დავბინავდით.

იქ ჩვენთან თოვლში სტიროდენ ქალებიც,
და როგორც მაშინ

შე ეხლაც ვიგრძენი,
სიახლოვე მძინარე შველის.

გლოვა დარჩა თმაში,

და მე ნათლად ვგრძნობ, რომ სიკვდილი მიშველის,
ო, სიკვდილი მიშველის...

ახალწილი გაღი

ეს ტირილი და კვნესა,
ჩემსკენ წამოვა ისევ.
მე შენთან მოვალ დღესაც,
როგორც მწუხარე ქრისტე.

დადის დემონი მთვარის,
და ავი ბედისწერა.
მიპყრობს იისფერ თვალის
ასე უღონო მზერა.

მღალავს ქუჩა და კიბე,
როგორც სიზმარი დილის.
ასე აწეწილ ბედით
მინდა გავშორდე თბილისს.

სრული შუალის.

ჩნდება შორეული ჩემი მოგონება,
ო, ეს მოგონება გაფრენილი მტრედი.
მე ხანდახან თავი მკვდარი მეგონება,
და ეს ქვეყანა მხოლოდ სიზმარეთი.

ცოდვილი პოეტი მუდამ ასე რჩება,
ო, მინდა ვუარყო ეხლა ყოველივე.
ჩემი თეთრი სული შენთან იტანჯება,
ოთახში სიბნელე დადის ღრუბელივით...

შორეული სინათლე

გათავდა ჩემი გლოვა ამდენი,
დავტოვე ბედი რატომ, არ ვიცი.
სულის გადაღმა ელავს კანდელი,
და განსაცდელი შორეულ რიცხვის.

ეს ჩემი ფიქრის ლურჯი მხარეა,
ასეთი ფერი ალბად მას ქონდა.
ყოველი ღამე—ყრუ სამარეა,
ყოველი ღამე—არის გოლგოთა.

განვლილ დღეების ნისლიან ლანდთან,
მე ისევ შივალ უთუოდ შალე.
და კანკელივით ხმება თანდათან,
ჩემი სინაზე და სიბრწყინვალე.

მოგონებების კრიან ლანდები,
და საფლავები მე წინ მიმიძღვის.
სულის გადაღმა ელავს კანდელი,
და განსაცდელი შორეულ რიცხვის...

15000 856000.

2/93

Ե. Գ. Բ. Գ. № 271. Չմուծող (90)

UNIVERSITY OF
SOUTH ALABAMA